

2002.07.03

Magyarország a hálózat csapdájában

Valamirevaló országban szükségszerűen létezik kémelhárítás – vélekedik egy kedves olvasó. Bár mostanában ez a legfőbb érv, több ponton sántít. Nem hasonlítható össze a diktatúrának végzett titkosrendőrségi tevékenység, kémfeladat a demokratikus, emberbarát jogállamban ténykedő titkosszolgálatlaltal.

Ha nem elég világos a képlet, akkor drasztikus, ámbár igaz példával érzékeltetném: nem jár becsületrend annak, aki a hitleri Németországban volt a „Szerv” aktívája, míg elismeréssel lehet szólni arról, aki a második világháborúban az angolok, amerikaiak, franciák oldalán tette ugyanezt. Aki egy szovjet típusú diktatúra D tisztje volt, bizonyára nem teheti meg, hogy ezt mesélgesse akár a köztársaság elnökének. Azt azonban megteheti, hogy nem vállal miniszterelnöki jelölést.

Vagy a Kádár-rendszer nem volt diktatórikus rendőrállam, ahogy TGM fogalmazott a minap? **Eörsi István** a szocialisták legrosszabb reflexeként jellemzi ezt a szerecsenmosdatást. Dessewffy úr már a hetvenes évek végi, Kádár jobb zsebében ádáz küzdelmet vívó reformkommunistának festi le egy egész oldalon Medgyessyt.

Mégsem ez a legnagyobb botrány – igaza van Orosz Istvánnak –, hanem az, hogy szép négy évet ígértek, békés, építő országot lövészárkok nélkül. Félelmet akarnak kelteni – hangzott balról a választási kampányban. Mi kelt valódi félelmet? Öregjeink tudják.

Most már kezd derengeni az első 48 óra kormányzati „munkájának” indoka. Kiválóan képzett titkosrendőrök megtanulták a pártállamban, milyen módszerekkel kell évtizedekre beágyazódni. Miniszterelnökünk kiadta a parancsot Mádnak is: nincs dolga az üggyel.

Azért akit még érdekel, nézze meg jobban a D–209-es parancsát is. Ott ez olvasható: „A mindenkori fedőmunkahelyi illetményétől függetlenül.”

Mándli Erzsébet
e-mail